



ELS DESHERETATS

CARLES PUJOL URGELL

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) - 10

ELS DESHERETATS

Carles Pujol Urgell

Primera edició: març del 2018

© Carles Pujol Urgell

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Fotografia de la portada: Òscar Leyva

Correcció: Jordi Gavaldà Batalla

Composició i muntatge: 3 x Tres

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-20-4

DL T 106-2018

PRÒLEG

NO FA GAIRE EM VAIG trobar l'Andreu Cirera en una cafeteria de Barcelona. El vaig reconèixer de seguida. No sé per què, però hi ha persones que no envelleixen mai, que semblen ninots de cera, i no saps com s'ho fan, però els acabes tenint un mica d'enveja, què diables. L'Andy era un d'aquests. Me'l vaig trobar a la cafeteria de la plaça dels Traginers, un local que fa cantonada i domina la meitat de la plaça. Em va dir que ja no vivia a Barcelona, que el seu pare havia mort i que havia vingut per a arreglar papers. Jo també estava de pas. Hi havia tornat per un tema laboral i no hauria dit mai que em trobaria l'Andy en una cafeteria.

Vam estar parlant de moltes coses, tot anècdotes sense importància, històries inconnexes de quan vivíem a Barcelona; el típic intercanvi d'impressions que fan dos col·legues després de molts anys sense veure's, vet-ho aquí. Tot plegat va ser molt estrany, semblava que no havia passat el temps, però el cert és que havien passat gairebé cinc anys, i el més curiós de tot és que cap dels dos no havia tret «el tema». Vaig preguntar pel Sebas, però em va comentar que li havia perdut la pista feia dos anys i que, com que no tenia gaire activitat al Facebook, no en sabia res. Tot i que també ens teníem al Facebook, ens vam donar els telèfons. Tots dos havíem esborrat els números.

No ens vam trucar, és clar. De seguida em vaig adonar que ja no teníem res a veure. Les nostres vides havien canviat tant que havíem perdut l'interès més enllà de la simple curiositat per saber com ens anava la vida. Només ens quedava una història en comú. No sabia com explicar-ho, però aquest encontre em va fer recordar tots aquells esdeveniments. N'havia oblidat molts detalls, però com que els dies immediatament posteriors als fets m'havia dedicat a escriure-ho tot, no em va costar gaire viatjar al passat.

Així, doncs...

N.C.

*Com en un ordinador, cal recordar les coses
en l'ordre en el qual l'entropia augmenta.*

STEPHEN HAWKING

SOC UN CADÀVER AMB SORT. Això, és clar, ho dic en un sentit figurat. Altrament, no seria aquí, en aquest hotel *low cost* prop de l'aeroport, escrivint aquestes lletres. A més, jo no m'he tret aquesta afirmació de la màniga. Martin Heidegger havia dit abans que l'home era un ésser per a la mort; parlava de la llibertat. Tranquils, que no us donaré la tabarra amb Martin Heidegger. Jo no soc filòsof, però dic que desfer-se del llast que suposa témer la mort té molt a veure amb la llibertat.

Un bon home, Heidegger, si no fos perquè també va ser un nazi. Perquè, fins a quin punt una gran contribució al món pot justificar una mala acció? —on és l'element que pondera aquesta qüestió? Jo, per exemple, que no he aportat res al món, que no he fet mal a ningú, per què no hauria de rebre el mateix reconeixement que una, diguem-ne, celebritat?

Jo us ho diré: per la injustícia del món.

El món és injust perquè és atzarós, perquè cada decisió que prenem implica un canvi, un risc. I perquè si la meva decisió col·lideix amb la decisió del veí, neix un problema, i si això ho multipliquem per set mil milions —que és, si fa no fa, la xifra de la població mundial—, tenim un gran problema. Aquesta reflexió mereix que us regali un consell: moveu-vos, preneu decisions, o algú altre les prendrà per vosaltres i la dinyareu. Si no ets una celebritat, si no has inventat la bomba H o envaït l'Afganistan, hauries de seguir amb més raó aquest consell.

Encara que, ben mirat, jo no soc ningú per a donar consells. Ho he perdut tot: la feina, el pis, la parella. S'han mort dues persones del meu entorn, aquest darrer mes, de mort violenta, i sospito que jo hi tinc alguna cosa a veure, directament o indirecta. Ara mateix la meua vida corre perill. Tot s'ha descontrolat de la nit al dia. Soc incapaç d'establir quin ha estat el detonant

d'aquesta desfeta. Potser la millor manera d'esbrinar-ho seria desfent totes i cadascuna de les accions que m'han dut fins aquí —anar clicant *undo*, com en un ordinador. Malauradament, això és impossible. Així que només em queda rebobinar en el temps, explicar la història des del començament.

Se'm fa difícil fixar un començament. Em pregunto si m'he de remuntar al dia del meu naixement, o fins i tot molt abans. Per a fer-vos-en una idea, això és el mateix que voler explicar si va ser primer l'ou o la gallina. Però m'arriscaré amb un començament més modest.

Un punt de partida podria ser aquest:

Tot va començar una tarda de dimarts, sortint dels magatzems de la plaça de Catalunya —sí, crec que aquest serà un bon punt de partida. L'Andreu —Andy—, el Sebastià —Sebas— i jo sortíem per la porta principal, tractant de dissimular la pujada d'adrenalina que suposa omplir il·lícitament l'abric i la motxilla de discs compactes, videojocs, roba esportiva... L'Andy m'havia dit que era molt fàcil omplir l'abric en aquests magatzems, que no totes les càmeres de seguretat funcionaven. Estaven millorant el sistema de seguretat i en algunes plantes encara no s'havia implantat el circuit tancat de videovigilància. Tot això, és clar, li ho havia explicat un col·lega del club de cànnabis, un fumeta que treballava de mosso de magatzem a l'edifici, dues plantes per sota del nivell de carrer, prop de la sala de control de càmeres. Jo pensava que quina merda de magatzems eren aquests que feien les coses de qualsevol manera, sense prendre precaucions. Tenia set de venjança, no sabia exactament per què ni contra qui. També vivia en la inòpia. La venjança era un sentiment abstracte; la inòpia havia estat imbuïda interessadament per algú. Potser per això mateix tenia set de venjança. Em seduïa la idea que pogués ser més llest que el propietari d'aquests magatzems; pensava que es podien fotre, tots plegats, que havia estat una gran sort trobar aquest filó.

—Nil, tinc l'abric a punt de trencar-se! —va exclamar l'Andy.

—Calla i tracta de dissimular una mica, home... —vaig dir jo.

El Sebas era a deu metres; s'havia aturat per culpa d'un perfume: Eau de Vanille, de la casa Chanel. Semblava tenir problemes per a llevar l'etiqueta magnètica de la capsa.

—Guaita —va mormolar l'Andy—, el de seguretat és a la porta... —Jo vaig mirar cap a un altre cantó.

L'Andy era molt alarmista. Em vaig dir que si creuava la mirada amb el guarda de seguretat, ho engegaria tot a rodar. Així que em vaig fer l'orni i vaig continuar caminant com si res. El Sebas acabava de llevar l'etiqueta;

venia panteixant, amb aquell caminar seu d'hipopòtam escaldat. També suava, però això no era una novetat. Vaig pensar que el guarda de seguretat mal interpretaria la seva sudoració, que l'aturaria en qualsevol moment. El Sebas ens havia explicat una vegada el seu «problema» amb la suor. Pel que havia entès, tenia a veure amb una reacció de les glàndules sudorípares eccrines, provocada per una falsa ordre del cervell. Per algun motiu, el seu cervell enviava l'ordre a les glàndules i ell es posava a suar. Era igual que fes fred o calor; ell suava com un formatge manxec. No es podia fer res per a aturar-ho. Ens va explicar nosequines collonades més del seu metabolisme, però no ens va quedar gaire clar. El cas és que el guarda de seguretat no se'n va ni adonar i va aconseguir esmunyir-se per la porta lateral, com un turista més.

Havent passat el tràngol, ja al carrer, vam creuar Fontanella i ens vam endinsar a Ciutat Vella. Eren, si fa no fa, les sis de la tarda. La majoria dels carrers del centre tenien encesos els llums de Nadal. Els voltants de la plaça de Catalunya semblaven el districte de casinos de Las Vegas. No havia estat mai a Las Vegas, però per les pel·lícules se m'afigurava un lloc d'allò més vulgar. Jo, com tothom, tenia un somni. El meu somni era viure als Estats Units d'Amèrica, però aquest era un país molt gran, i Las Vegas no era precisament el lloc on voldria començar la meua nova vida.

L'Andy no parava de dir que teníem molta sort de viure a Barcelona, que havíem nascut amb una flor al cul. Jo ja m'estava cansant de la seva xerrameca de sempre. Li vaig ventar un clatellot.

—Collons, què fas? —va exclamar. Li havia caigut la gorra de raper.

—Per què no t'estàs callat fins que arribem a casa? —li vaig engegar. M'havia entrat una mica de pànic; tothom sabia que els carrers del centre eren plens de *polis* camuflats de paisà.

El Sebas, que s'havia endarrerit, va cridar que ens aturéssim.

—Espereu, collons! —va fer, recolzant la mà en una paret.

Quina fila que feiem! Tots tres enfonyats en aquelles gavadines, amb les motxilles a punt de rebentar. Encara no me'n sé avenir, de com és que havíem aconseguït evitar el control del guarda de seguretat.

—Esperem-lo —vaig dir.

L'Andy es masegava el clatell. —T'has passat tres pobles... —va mormolar. El vaig esguardar amb cara de fàstic. Que m'havia passat, deia. A sobre de fer-nos la guitza des que havíem entrat als magatzems, em volia fer sentir culpable.

Llavors va ser quan la vaig veure a *ella*, creuant el Portal de l'Àngel en direcció a la Via Laietana. Era el primer cop que la veia al carrer, i em va semblar molt més atractiva que quan l'havia vist al Cafè Palau. Duia un vestit de dues peces, de color blau elèctric, i unes sabates negres de taló; vaig pensar que tenia una figura perfecta per a la seva edat.

Se'm va fer estrany veure-la sola; al Cafè Palau sempre l'havia vist acompanyada del seu marit. El Cafè Palau era una cafeteria del Poble-sec; jo hi anava a esmorzar sovint, i sempre que hi anava els trobava asseguts a la mateixa taula. Rebien visites, feien trucades... El Cafè Palau era la seva oficina de treball.

Havia calculat que ella devia tenir uns cinquanta anys; ell, uns deu o quinze més. L'home sempre pagava trinco-trinco, ell era el *paganini*; ella tenia altres qualitats. Tots dos eren argentins. L'amor i els diners no acostumen a fer bona parella; semblaven tolerar-se, potser per les facilitats que ofereix una vida acomodada, o perquè el gènere humà té aquest sentit de la possessió que arriba fins a límits insospitats, qui ho sap. En tot cas, se'ls veia un matrimoni rodat.

Era un gust observar-la al carrer, d'amagatotis. Em vaig dir que era tota per a mi. Algun cop havíem creuat les mirades al Cafè Palau. Jo soc bo en això de les mirades, mal m'està de dir-ho. Però ella abaixava els ulls gairebé a l'instant, com si en detectar aquesta estranya connexió sentís el rau-rau de la seva consciència. He de confessar que aquesta actitud esquivola havia abrandat el meu interès cap a ella. Així, doncs, com un *voyeur* que contempla una escena rere un mirall de doble cara, la vaig seguir amb els ulls fins que es va fer fonedissa entre la gent.

—Ep! Desperta, noi! —va fer el Sebas petant els dits.

—Què et passa, *tio*?... On collons eres? —va exclamar l'Andy—. T'estàvem dient d'anar al pis i repartir-nos les coses.

—Què... Com... El pis?... Sí, sí, disculpa —vaig fer, arronsant el front.

Vaig tornar a la realitat. Vam continuar baixant les Rambles fins al carrer de Sant Pau. L'Andy i el Sebas vivien al Raval. El pis no era gran cosa; el problema d'aquell pis eren les humitats i la pudor de les canonades. Jo no tenia res en contra del Raval; l'Ajuntament hi havia posat molts diners, ja ho crec.

Vam arribar al carrer d'en Robador i vaig pensar en un poema de Charles Bukowski que diu: «There'll always be money and whores and drunkards down to the last bomb.»¹ Les prostitutes feien cua per a entrar als hostals.

¹ Sempre hi haurà diners i putes i borratxos fins que caigui la darrera bomba.

Putes desvagades i mortes de fàstic per a mamar-la gairebé de franc. El carrer n'era ple. I al voltant d'aquelles flors marcides, tots aquells homenots voletejant com mosques colloneres. També es veia algun xoriço, i una maleta oberta al costat d'un contenidor, i un o dos avis bruts, malgirbats, amb la camisa estripada i els pantalons pixats, remenant els cubells de les escombraries.

«Quin desastre de ciutat», pensava. El bo del cas era que l'Andy i el Sebas estaven orgullosos de viure al barri. Amb tot aquest espectacle al carrer d'en Robador, que era el pa de cada dia, jo sempre els feia la mateixa broma: «El nom de *Robador* li va com l'anell al dit, oi?!», exclamava en to burleta. Més tard, em vaig assabentar que la prostitució al Raval havia inspirat escriptors de la talla de Camilo José Cela, que havia escrit una mena de guia prostitutil anomenada *Izas, rabizas y colipoterras* (Lumen, 1964). O que fins i tot hi havia escriptors que hi havien viscut, com Manuel Vázquez Montalbán. No obstant això, o precisament per això, el barri tenia alguna cosa especial. Malgrat les putes i els xoriços, i els camells i els pidolaires, i les velles xarugues que corrien pels carrers despenitades i folles.

Vam arribar al número 49 del carrer d'en Robador. Just davant del portal hi havia un grup de negres amb els fardells a l'esquena. Segurament, esperaven que la Guàrdia Urbana acabés de passar per la rambla del Raval. Aquests païos em queien bé, potser perquè als africans sempre els havien donat pel sac. D'alguna manera, això em revoltava. Jo em sentia molt identificat amb ells; malgrat les hòsties, malgrat l'explotació, sempre procuraven servar un somriure a la cara; això era molt significatiu.

La porteria era a les fosques, i el pis era a dalt de tot. Naturalment, no hi havia ascensor. L'escala era torta, i en alguns trams els graons feien panxa. Pujar al pis d'aquest parell era sempre una aventura perillosa.

—Buf!... Ara hem de pujar totes aquestes escales? —vaig rondinar.

—No hi ha més remei, Nil —va fer l'Andy, enriolat, una mica com a venjança del clatellot que li havia ventat feia una estona.

—Són noranta-tres graons, per ser exactes... —va afegir el Sebas, visiblement orgullós per haver-nos donat aquesta informació. El paio els havia comptat un per un, potser un dia que anava torrat, o drogat fins al cul, i havia decidit que aquella era una dada important que calia retenir, ves a saber.

Vam pujar les maleïdes escales, amb cura de no trepitjar els grumolls de colomassa escampats aquí i allà.

—Això està fet una merda! —vaig exclamar.

—Els coloms entren a la nit... Amb aquesta rasca que fot, què vols?...
—va dir el Sebas, mig ofès.

De tant en tant se sentia un parrupeig de coloms. Vaig treure el cap per una finestra que donava al pati del darrere, i vaig veure uns cent coloms arrengrats a la cornisa.

—Collons, quin munt de rates voladores que hi teniu, aquí a fora! —vaig exclamar.

—Cada cop n'hi ha més... Aquest, que li ha donat per posar-los pa...
—va fer l'Andy, referint-se al Sebas.

El Sebas, amb els moviments cada cop més feixucs, pujava esbufegant.

—Ja hi som! —va exclamar gairebé sense esma.

La paraula que defineix més bé el que vaig experimentar en entrar al pis és *fred*. Allò semblava una gelera industrial. Em va passar pel magí una parella de pingüins sortint d'una habitació. Les escales m'havien deixat baldat; això era un avís que havia de desterrar el tabac de la meva vida, l'alcohol i totes aquestes porqueries que em fotia. Sovint em passava pel cap que un dia o altre em trobarien mort a la meva habitació rellogada; jo en companyia d'un remolí de mosques carronyaires, entrant i sortint pels meus narius com a cal sogre.

Els vaig demanar alguna cosa per a beure.

—Serveix-te tu mateix... —va dir l'Andy mentre es desfeia de l'abric. No us ho creuríeu, o sí, però al frigorífic només hi tenien un tros de pizza del dia abans i dues llaunes de cervesa. La bafarada d'ous podrits, o de peix podrit, o d'alguna cosa podrida que no acabava de definir, però que sospitava que venia del congelador, em va deixar mig estabornit. Vaig tancar la porta del frigorífic i em vaig servir un got d'aigua de l'aixeta. «Val més beure aigua clorada que una cervesa de ves a saber quant de temps», em vaig dir.

El Sebas va enretirar les coses que hi havia damunt de la taula del menjador. Hi vam posar tot el que ens havíem endut dels magatzems de la plaça de Catalunya. L'Andy es fregava les mans: —*Tio*, hem fet l'agost! —exclamava. No havia vist mai una taula tan plena de coses —els nostres furts—; potser perquè no havíem arreplegat mai tant en una sola operació. Allò semblava una parada dels Encants. El fet que les càmeres de la planta dels articles esportius, música i electrònica no funcionessin havia fet que la major part del botí fossin discs compactes, samarretes esportives i videojocs. El Sebas separava els articles per grups: primer els discs compactes i els videojocs,

després les samarretes i les gorres de marca, i els clauers i les carteres de pell en darrer terme.

L'Andy va treure un parell de vambes Nike de la seva motxilla.

—M'aniran de conya... —va dir.

—Tot això es vendrà a internet sense problemes —vaig dir, assenyalant els discs compactes i els videojocs.

Ens vam repartir el botí. Tot a parts iguals. Però com que la seva connexió a internet depenia del wifi del veí, jo em vaig quedar amb els discs compactes i els videojocs. Els vaig convèncer que aquesta mena de coses era millor vendre-les per internet. Els altres articles els vendrien als amics, o a la gent que coneixien als mercats de segona mà.

El fred i la humitat havien començat a afectar les meves capacitats motores. La majoria dels pisos del Raval no tenen calefacció de gas. S'han llançat moltes campanyes per a fomentar-ne l'ús, però encara hi ha molta gent que tira del butà i els radiadors elèctrics, o que simplement no tira de res. Segons com es miri, un pot estalviar-se un munt de calés. A la companyia del gas no li deu fer gaire gràcia, és clar. Però en aquest món no es pot tenir tothom content. Era precisament per això que vivia a l'Eixample en comptes de Ciutat Vella, pel fred dels collons, que et va calant de mica en mica als ossos. I perquè, diguem-ho de passada, jo sempre he estat un neuròtic, un hipocondríac de primera categoria.

—M'estic congelant, *tios*. No teniu una estufa o alguna cosa que em tregui aquest fred del cos? —vaig dir.

—No hi ha res, noi... —va dir l'Andy.

—Jo no sé com podeu viure així —vaig afegir.

—Des que tenim el comptador electrònic, ja no podem fer la pirula a la companyia elèctrica —va dir l'Andy.

—Economia de guerra, *tio* —va dir el Sebas, arronsant les espatlles. Tot seguit, es va palpar la butxaca de la gavardina.

—Renoï, me n'havia oblidat... —va exclamar.

Va posar l'Eau de Vanille damunt de la taula. Ens va esguardar amb un aire entre cofoi i desafiant. Era evident que l'excitació de la jornada li havia pujat al cap. Vaig estar a punt de donar-li una puntada de peu al cul. Però vaig decidir deixar-lo fer, que se sentís per uns moments el rei del món. A més, aquest perfum m'anava de puta mare. La Samantha m'havia encarregat precisament l'Eau de Vanille per a la Dasy. El dijous de la setmana vinent teníem un sopar a casa seva, per a celebrar l'aniversari de la Dasy, la seva

companya de pis. «Si vas pel centre aquests dies, compra l'Eau de Vanille; després te'n pagaré la meitat», m'havia dit.

—En faràs alguna cosa, d'això? —Vaig agafar el perfum.

—Home, a tu què et sembla? És clar que sí —va dir.

—Però si aquest perfum és massa fort, home —vaig dir—, això ja no es porta...

—Que sí que es porta... D'això al mercat ambulant en puc treure fins a vint euros —va afegir.

—Que et dic que no val per a res, és un perfum molt clàssic. Mira, fem una cosa —vaig dir—: jo et dono una paperina i tu em regales el perfum, que jo sí que sabré què fer-ne.

—Per què collons ho vols, això? —va prorrompre l'Andy amb desconfiança.

Per descomptat, no em venia de gust explicar-los el rotllo de l'aniversari de la Dasy i l'encàrrec de la Samantha. Altrament, s'haurien rigut a costa meva: que jo era un calçasses, que la Samantha em tractava com si fos el seu majordom, etcètera. A més, hi havia el perill que aquests dos es presentessin a casa la Samantha. Per tal d'arreglegar algun porro, o xumar per la cara, eren capaços de qualsevol cosa.

—Hi ha un paio molt cursi a la meva escala que vol un perfum com aquest. És per això que t'ho dic... —vaig fer, brandant l'Eau de Vanille.

Hi va haver un moment d'indecisió.

—A veure, la farlopa? —va dir el Sebas.

—Té, mira. És de la bona. —Vaig moure la paperina davant dels seus nassos.

—Vinga, fet! —va exclamar. El Sebas era capaç de vendre la seva mare per una paperina. La coca el portava de cul; sempre deia de deixar-ho, però li mancava força de voluntat. El tenia agafat pels collons, i ho sabia. Va agafar la paperina i es va clavar una ratlla allà mateix, a la taula del menjador. Aquesta cocaïna no valia res; malgrat això, n'havia venut molta últimament. A Barcelona, la demanda de farlopa havia crescut d'ençà que havien aparegut els clubs de cànnabis. Em vaig dir que això potser tenia relació amb aquest vici tan saludable que té la gent de voler tastar les coses que són prohibides. Tanmateix, jo no era un venedor habitual, només venia als amics, només venia per fer front a les meves despeses diàries. Jo no era un camell, vaja.

S'havia fet tard i encara tenia coses a fer. Havia de posar els anuncis dels videojocs i els discs compactes a internet. Això no era urgent, és clar, però em

va servir d'excusa per a escampar la boira. A més, estava una mica cansat de sentir les seves ximpleries. L'Andy i el Sebas eren bona gent, me'ls estimava de debò, però una cosa era passar una estona amb ells i una altra, fer-los de mare. Així, doncs, un cop ens vam haver repartit el botí vaig tocar el dos.

Anant cap a casa, em vaig adonar que havia estat un error prescindir de la motxilla del Sebas. No sé per què, però vaig pensar que no la necessitaria, que amb la gavardina ja faria. Anava massa carregat; duia l'Eau de Vanille i els videojocs entaforats a la butxaca interior, i els discs compactes repartits a les butxaques exteriors. A més, la gavardina era de color vermell, d'un vermell cirera, i cridava molt l'atenció. Vaig veure el meu reflex en un aparador i em vaig dir que podria passar fàcilment per un Pare Noel d'aquests que corren per l'Eixample, empaitant la canalla i donant la murga als vianants. El Sebas me l'havia deixada aquella mateixa tarda, abans d'entrar en acció; havia dit: «Només tinc això. És una mica cridanera, però et farà servei.» El Sebas era un *hipster* de barri, un paio amb unes idees estètiques molt particulars. Ell creia que anava a l'última, però això ens passa a la majoria. Per fortuna, hi havia tant de xaró als magatzems de la plaça de Catalunya que ningú no s'hi havia fixat. El cas és que, en sortir de casa d'ells amb la mercaderia a sobre, no vaig creure necessari endur-me la motxilla, i la butxaca interior de la gavardina començava a cedir. A mig camí, vaig sentir un crec, com si el teixit s'hagués esquinçat. Vaig apressar el pas. Aleshores, al semàfor de la ronda de Sant Pere amb el carrer del Bruc, com si es tractés d'una aparició, vaig veure el Morti.

Semblava distret. Em vaig dir que potser no m'havia vist. En tot cas, era l'última persona que volia veure en aquells moments. El Morti era el xicot de la Dasy, amb tota probabilitat feia camí cap a casa d'ella. Hi havia la possibilitat que veiés la Samantha, que li expliqués que m'havia vist al carrer, vestit de Pare Noel...

El Morti era un paio molt pesat, d'aquests que t'expliquen les coses cinc vegades i acabes perdent el fil de la conversa. El seu problema —tots en tenim un— era que es perdia en els detalls, era massa detallista; crec que tenia un TOC.²

Abans que comencés a sortir amb la Dasy havíem coincidit en alguna ocasió. Teníem algunes amistats en comú. Això que diuen que el món és un mocador és una cosa ben certa. M'havien explicat algunes històries increïbles

² Trastorn obsessivocompulsiu.

del Mortí. A més del TOC, havia arribat a pensar que tenia algun problema d'adaptació social, o alguna cosa per l'estil. No vaig arribar a entendre mai què feia la Dasy amb un paio com ell. La noia estava per a fotre-li un clau d'infart, més d'un cop m'havia passat pel cap tirar-me-la. Però això només era una temptació com moltes altres.

Tothom li deia *Mortí*, però el seu nom complet era Mortimer Casanova Baywaters. La seva mare era anglesa. Ell era un paio gros i pelut. A més de ser gros i pelut com un os polar i tenir un TOC, era una persona molt inquieta. Duia una bosseta de niló en banda, o penjada al coll, que serveix per a guardar la cartera, les claus, el mòbil i totes aquestes coses que hom porta habitualment a la butxaca del pantaló. No sé si això pot tenir alguna cosa a veure amb el TOC, però ell hi guardava una navalla de supervivència i una llanterna de la Navy SEAL que havia comprat per internet.

El Mortí i la seva *mariconera* venien directes cap a mi. Vaig tractar de dissimular, mirant amb fingit interès els portals dels edificis, com si busqués un número de carrer. Per dins pregava perquè la col·lisió de trens no tingués lloc. De sobte, una veu gruixuda i desagradable va cridar el meu nom.

—Nil! Collons, quina casualitat, *tio!* —M'havia vist, és clar.

En un principi em vaig fer el sord, però hi va insistir. Havia oblidat que era la mena de paio insistent, constant, que no es dona mai per vençut.

—Ei! Hola, com anem? —vaig dir.

—Bé —va dir—; vaig tirant, *tio*.

—Què fas per aquí? —Em vaig adonar que havia fet la pregunta equivocada. Sempre em passava el mateix, volia quedar bé amb la gent i acabava fent preguntes que em posaven en un compromís.

—Vaig a casa la Dasy i la Samantha —va dir—. I tu, on vas?

Ara li hauria d'explicar alguna història que després hauria de justificar davant de la Samantha. Era obvi que el Mortí la hi explicaria en arribar a casa. Però què hi podia fer? No li podia dir que havia anat als magatzems de la plaça de Catalunya amb aquells dos drogoaddictes, que ens havíem emplenat les butxaques de moltes coses; no li podia explicar que duia una doble vida, que només pensava a treure profit de la gent.

—He sortit a estirar les cames. Com que no tinc res a fer... —vaig dir. Com més ambigua fos la resposta, millor.

—Home, si no tens res a fer... —va dir—, per què no m'acompanyes, *tio?* Segur que la Samantha també hi serà.

Aquest noi tenia un do especial per a tocar-me la fava. El més increïble era que no ho feia expressament. Ell era així, un aixafaguitarres professional. De sobte, alguna cosa va lliscar dins la meva gavardina. La butxaca interior s'havia obert del tot. En un acte reflex, vaig ficar les mans a les butxaques i vaig subjectar els videojocs i l'Eau de Vanille per dins, a l'altura del melic.

—No, gràcies, crec que me'n torno a casa... —vaig dir, tractant de dissimular el contratemps.

Per un moment em va passar pel cap que se n'havia adonat. Però, així com us dic que el Morti era un plom, també puc dir que tenia la suspicàcia al forat del cul. Una altra cosa seria que fes una bretolada molt sonada. En aquest cas, davant d'un fet molt evident, potser sí que es duria les mans al cap i aniria a explicar-ho tot a la Dasy, i de retruc se n'assabentaria la Samantha, és clar. Però aquest no era el cas. No obstant això, la meua actitud —doblegat i amb les mans a les butxaques— començava a ser sospitosa. Me l'havia de treure de sobre com fos.

—Et trobes bé, *tio*? —va dir.

—Sí, sí. No és res —vaig dir—, una mica de mal de panxa...

De sobte, em va agafar una suor freda. I si em queien els videojocs a terra? I si em queia l'Eau de Vanille de la Dasy? Es podria preguntar per què duia totes aquestes coses entaforades a la gavardina, per què estava tot plastificat i amb l'etiqueta del preu.

—Ja has acabat el curset de fauna i plantes exòtiques? —vaig saltar. Va ser el primer que se'm va acudir, donar-li peixet, portar la conversa al seu terreny. Com que era aficionat als rèptils —sí, ho heu llegit bé— i a una vintena de coses més, vaig imaginar que m'explicaria el cicle biològic del pitó reticulat o alguna ximpleria per l'estil. Però el paio també anava amb presses; gairebé em va respondre amb un monosíl·lab.

—Sí, dijous passat —va dir.

La seva resposta escarida va despertar, com és natural, les meves suspicàcies. «Potser se n'ha adonat», em vaig dir. Però com que tampoc no hi havia manera de comprovar-ho, i voler indagar sobre això podria delatar-me, ho vaig deixar córrer.

—Bé, *tio*, ja ens veurem —vaig dir.

—Sí, ens veurem la pròxima setmana —va afegir, referint-se al sopar de la Dasy.

—Vinga, cuida't... —vaig dir.

—Adeu —va dir ell.

Vaig esperar al mateix lloc on ens havíem trobat. Volia veure com s'allunyava per la ronda de Sant Pere, en direcció a l'Arc del Triomf. Volia veure'l desaparèixer de la meva vista.

L'endemà em vaig llevar de mal humor. No havia passat bona nit. M'havia entretingut penjant els articles a internet, responent els missatges al Facebook, etcètera. A més, a les quatre de la matinada, la fressa del camió de les escombraries em va despertar sobtadament i ja no vaig poder aclucar l'ull.

Jo treballava en una mena de fàbrica de mentides anomenada GMP, que era l'acrònim de Global Market Price. GMP ocupava dues plantes senceres del World Trade Center, al port de Barcelona. A GMP tothom treballava per torns de matí, tarda o nit, llevat de la gent de cap de setmana, que treballaven de matins o vespres, amb horaris de dotze hores per torn. Què fèiem? Veníem milers de productes per telèfon i internet; érem, d'acord amb l'eslògan publicitari, «la botiga més gran del món».

La gent del cap de setmana eren becaris i anaven a comissió. Com que la llei només els permetia fer un màxim de vint hores setmanals, les quatre hores extres a la setmana les cobraven en concepte de tiquets de compra. L'empresa s'ho havia manegat per a compactar les hores en els caps de setmana. De dilluns a divendres, els becaris disposaven de tot el temps del món. Se suposava que l'aprofitaven per a estudiar. Feta la llei, feta la trampa. Jo pensava que les meves condicions laborals eren pèssimes, però quan em vaig assabentar que la gent dels caps de setmana anaven a comissió vaig canviar d'opinió. Als treballadors en nòmina, cada tres setmanes ens tocava el torn de nit, és a dir, de dos quarts de dotze de la nit a dos quarts de vuit del matí. Tota una setmana vivint com un vampir havia de tenir les seves conseqüències. Això capgirava els horaris de tal manera que la setmana següent costava Déu i ajuda agafar el son. I quan ja ho havia aconseguit, sant tornem-hi.

El fet de posar-me davant del telèfon i l'ordinador per a vendre tots aquells fòtils i resoldre les consultes dels «lliurecompradors» —aquesta era la salutació de l'empresa: «Global Market Price; bon dia, lliurecomprador!»— em posava malalt. A més, pagaven un sou macarrònic. Com es podia viure amb sis-cents euros al mes? M'ho podeu dir? Sort que era un espavilat i feia els meus negocis alternatius, les meves històries, ja ho sabeu. Hi tenia tot el dret del món. Què havia de fer? Quedar-me de braços plegats? El meu somni era a l'altre costat de la Gran Bassa, als Estats Units. I si em dedicava a escalfar la cadira i no feia res per canviar la situació, hauria begut oli. Jo